

Pre seba si nás stvoril...

Prijatím krstu sme sa stali Božími deťmi. Zasnúvajú sme sa Bohu a prijali sme vykúpenie. Kňaz pri krste žiadal od nás, alebo od našich rodičov rozhodnutie, že chceme Bohu patriť. Toto rozhodnutie pre Boha bolo spojené s vyznaním viery a zrieknutím sa zlého ducha a všetkého zlého. Inými slovami povedané krst bolo naše osobné rozhodnutie, alebo rozhodnutie našich rodičov za nás, že chceme Bohu patriť a pre neho žiť.

O aký druh rozhodnutia išlo? V živote robíme totiž viac druhov rozhodnutí. Sú jednorazové rozhodnutia. Pre niečo sa rozhodnem a už viac sa nemusím rozhodovať, lebo som dosiahol čo som chcel. Rozhodnem sa kúpiť si zmrzlinu. Kúpim si ju i zjem a viac sa netreba rozhodovať.

Všimnime si však iný druh rozhodnutí: predstavme si športovca, ktorý chce vyhrať medailu na olympijských hrách. Čo znamená pre neho toto rozhodnutie? V prvom rade znamená pre neho každodenné rozhodovanie pre tento cieľ, lebo treba trénovať, cvičiť, každodenne nadobúdať fyzickú formu, vyššie a lepšie výkony. Každodenné rozhodnutie pre nádherný cieľ znamená veľkú drinu, zápas s telom, únavou i lenivosťou. Čiže toto rozhodnutie si športovec musí každodenne opakovať, každodenne sa pre svoj cieľ rozhodovať a každodenne svojou námahou dosahovať cieľ, ktorý si predsvádzal.

Niektorí ľudia takto chápu aj duchovný život. Vidia ho v neustálej a každodennej snahe dosiahnuť cieľ, ktorý je správny a dobrý - dosiahnuť alebo a večný život. Preto sa každodenne podujímajú premáhať všetky prekážky, zdolávať všetky ťažkosti a víťazne kráčať ku cieľu. Najsilnejšími prekážkami ako vieme je svet, ktorý človeka vedie na ľahšiu ale beznádejnú cestu, vlastné telo, ktoré neraz chce prekaziť krásne a vznešené túžby ducha a diabol, ktorý je klamár a vrah ľudí od počiatku. Aj touto cestou duchovného života sa dá ísť, ale zdá sa, že to nie je tá najlepšia cesta. Cítíme v nej niečo cielavedomé ale predsa len neosobné. Neraz u človeka idúceho touto cestou vzniká pocit pýchy, keď sa mu darí dosahovať dobré výsledky duchovnej námahy a potom niekedy aj určitý pocit nadradenosti a povýšenectva voči tým, ktorí taký dobrý výkon nepodávajú a ako v „športe“ sú až za nami. Na druhej strane tento spôsob duchovného napredovania môže viesť aj k znechuteniu, keď sa človek začne spoliehať na seba, lebo cíti a skúša, že mu vlastné sily nestačia na to, aby dosiahol. Nestačí mu dych, alebo sa zakopne, či potkne, možno stratí chuť, alebo dôvod zápasit' a namáhať sa. Až keď pochopí, že je tu aj Boh a jeho milosť, ktorá je na spásu potrebná, potom nájde pokoj a vedomie, že do neba predsa len môže dôjsť, ale len s Božou pomocou a vďaka jeho láske.

Sv. Pavol hovorí o tejto duchovnej ceste, keď vraví, že máme ísť za víťazným cieľom, ale vzápätí povie, že táto cesta nie je najlepšia a sám píše v Liste Korint'anom: „Ukážem vám ešte lepšiu cestu.“ A hneď nasledujú slová: „Keby som mal... všetky dary a lásky by som nemal nič by mi to neosožilo.“ O akej duchovnej ceste hovorí? O ceste lásky. Hlbokej a medziosobnej, ktorá sa dá prirovnať láske v manželstve.

A práve tu sa stretáme s ďalším a najsilnejším druhom rozhodnutí. Je to rozhodnutie pre osobu, ktorej chce človek patriť, pre ktorú chce žiť... Je to rozhodnutie z lásky, a pre lásku voči osobe. Keď ale ide o osobu ide o rozhodnutie, ktoré má byť stále trvalé a neustále platné a preto sa musí každodenne obnovovať a oživovať rozhodnutím vôle: „chcem mať rád.“

Čo to znamená „rozhodnutie z lásky a pre lásku k niekomu?“ Kde a kedy ono začína? Všimnime si, alebo opýtajme sa tých, ktorí sa majú radi a žijú v manželstve, kedy začalo toto ich rozhodnutie pre druhého, kedy bola tá chvíľa? Povedia nám, že to prvé bolo vtedy, „keď si ma všimol on, alebo ona všimla mňa“. Toto jednoduché „všimnúť si niekoho“ je začiatkom veľkej a celoživotnej lásky. Práve od tohto všimnutia si druhej osoby sa odvíja i to rozhodnutie sa pre ňu. Denne prechádzame okolo mnohých ľudí a mnohí prechádzajú okolo nás. Ale často bez povšimnutia, bez slova a bez záujmu... To prečo si niekoho všimneme je určité tajomstvo, ale niečo z neho sa dá aj pochopiť. Obyčajne potrebujeme nejaký dôvod, podnet našej vôle čo nás vedie k tomu, že si všimneme človeka vedľa nás a prejavíme záujem o neho. Nieko je dobrý, nieko je pekný, nieko je rozumný... a v našom srdci vzbudzuje túžbu viac ho poznať. A nielen poznať, ale mať akýsi podiel na dobre, kráse a pod., ktoré on sám vlastní. Ak spĺňa určitým spôsobom to, čo očakávame, nadväzujeme s ním rozhovor, zaujíma sa o neho, vzniká medzi nami určité tajomné puto vzájomnej dôvery a ani nevieme ako, ale jednoducho ho chceme mať radi, chceme mu dobre. Je pravda aj to, že mnohých ľudí môžeme aj prehliadnuť, ale keď sa jedná o Pána Boha, toho by sme prehliadať nemali. Veď každodenne nám dáva dôvod, aby sme si ho všimli a mali o neho záujem. Podnecuje našu vôľu tým, že nám stále prejavuje a ukazuje svoje dobro. Keď vyjde ráno slnko je to prejav jeho lásky, rovnako ako každý dych života, priateľa, známy, manželka, manželky či deti sú darom pre náš život...

Prorok Ezechiel, keď chcel ľuďom zdôrazniť, aby sa vrátili k Bohu, aby si ho všimli hovorí: „Uši si zavrel, aby nepočuli, oči aby nevideli, aby sa neobrátili a neuverili.“ Tým chce povedať, že človek si dokáže vytvoriť svoj vlastný svet hodnôt, záujmov a neraz aj bez ľudí. Vystačí si sám a fakticky nikoho nepotrebuje. Žiaľ, stáva sa nám, že si vytvoríme svoj svet, v ktorom Boh nemá miesto, lebo ho nechceme vidieť, počuť, jednoducho nechceme si ho všimnúť. A vtedy je Pán Boh smutný a človek nespokojný.

Našou odpoveďou na to, čo sme si povedali bude: všimáť si nášho Boha, ktorý stojí stále pri nás, alebo každodenne okolo nás prechádza so svojou dobrotou, láskou i požehnaním. A otvoriť si naše oči, uši, rozum i srdce pre Neho a pre nadprirodzený svet. A týmto spôsobom si vzbudzovať záujem a z neho plynúce i rozhodnutie pre nášho Boha, ktorý je nekonečne dobrý, múdry i bohatý...

Mário Orbán

Ž 125, 1-2ab.2cd.3.4-5.6

R. (3): Veľké veci urobil s nami Pán a máme z toho radosť

1. Keď Pán privádzal späť sionských zajatcov, * boli sme ako vo snách.
2. Ústa sme mali plné radosti * a jazyk plný plesania. — **R.**
3. Vtedy sa hovorilo medzi pohanmi: * „Veľké veci urobil s nimi pán.“
4. Veľké veci urobil s nami Pán * a máme z toho radosť. — **R.**
5. Zmeň, Pane, naše zajatie * ako potoky na juhu krajiny.
6. Tí, čo sejú v slzách, * s jasotom budú žať. — **R.**
7. Keď odchádzali, idúcky plakali * a osivo niesli na siatie.
8. No keď sa vrátia, vrátia sa s jasotom * a svoje snopy prinesú. — **R.**

Odpustenie

Dokážeme oceniť slová prepáč, zabudni, odpusť, nehnevaj sa...? Za nimi by mal nasledovať život, na ktorom by bolo vidieť, že neostalo len pri slovách. A podobne by to malo byť pri našich pôstnych predsavzatiach. Prežime vrcholiaci pôst ako kresťania.

Nie som márnratný syn, márnratná dcéra? Ľudia v okolí môžu o našich chybách a hriechoch rozprávať, ale škoda, že nám nevenujú slovo lásky. Urobme všetko, aby sme v týchto dňoch osobne prežili Ježišove slová o odpustení.

Žena sa po spovedi spýtala manžela: „Čo ti povedal kňaz?“ Muž sa pokojne pozrel na manželku: „Keď som sa vyznal z hriechov, spýtal som sa kňaza: „Čo si teraz myslíte?“ On mi s úsmevom odpovedal: „Ďakujem

Pánu Bohu, že ste prišli a dobre sa vyspovedali. Ježiš vás má veľmi rád. Myslíte si, že som chytil veľkú rybu?“

Žena pristihnutá pri hriechu nečakala od Ježiša odpustenie. Čo nám viac osoží? Moralizovanie, alebo skutočná pomoc? Ježiš chce zachrániť každú dušu i tú, ktorá svoje hriechy skrýva a hrá divadielko svätca.

Veľkonočné odpustenie prinesie ovocie tomu, kto oslovujúco dovolí vstúpiť Ježišovi do svojho života.

Odpustenie je tiež prevenciou do budúcnosti, viac si ceniť a chrániť poklad - čistotu srdca. Uvedomovanie si, že s každým z nás - v každom veku a postavení - sa niečo deje, že máme ľudské telo a v žilách krv, a preto potrebujeme odpustenie.

Prečo pravidelne pristupujeme k sviatosti zmierenia? Odpovedá muž v rokoch: „Pretože poznám sám seba, a keby som nespolupracoval s odpustením a pomocou od Pána Boha, stalo by sa zo mňa zúrivé zviera, bol by som ten najhorší človek. Boh mi znova a znova pomáha a ja pracujem na sebe.“

Kto sa nenaučí bojovať, prehráva. Kto sa zahráva s ohňom, zaiste sa popáli. Naši svätí bratia a sestry žili život podobný nášmu s tým, že sa naučili spolupracovať s Ježišom, ktorý každému ponúka svoje odpustenie. Nie je to výzva k príprave na sviatky zmŕtvychvstania Pána Ježiša? Sv. Augustín pred svojím obrátením povedal: „Neučení vstávajú a zmocňujú sa neba, a my so svojou múdrosťou bez srdca sme hlboko ponorení do žiadostivosti tela a krvi!“ Utiel som von, chvel som sa a v duši mi ktosi hovoril: „Ako dlho ešte? Stále len zajtra? Prečo nie dnes?“

Dovoľme Ježišovi, aby aj nám povedal: „Ani ja ťa neodsudzujem, „Chod' a už nehreš“ (Jn 8, 11).

LUBOMÍR STANČEK

Krok

Skúsení kartári hovoria: „Prvá výhra z vrecka vyháňa.“

Zradnosť prvých víťazstiev poznajú všetci začiatčníci, ktorým počiatková výhra zaslepila oči a dodala falošné vedomie vysokej kvality.

Mal som spolužiaka, nadaného študenta, ktorý pod vplyvom úspešných prijímacích skúšok nadobudol presvedčenie, že ďalšie štúdium už pôjde samo a hravo, že prijatie na vysokú školu je poistkou jej dokončenia. Bohužiaľ, nebolo.

Na ceste duchovného dozrievania nás čakajú rovnaké pasce. Rozhodnutie sa pre cestu za Kristom nie je ešte cestou samotnou. Iba štartom.

Inými slovami...

*Nejasajme nad vykročením
jednou nohou.
Krok vpred urobíme
až prisunutím druhej.*

Max Kašparů „Inými slovami“

Sväté omše v týždni po 5.pôstnej nedeli

26.III. pondelok – Zvestovanie Pána

18.00 + Ľuboš Vydra

27.III. utorok

18.00 na úmysel

28.III. streda

18.00 + Ignác Vydra a manž.Mária

30.III. piatok

18.00 + Mária Kulifajová (1.výr.)

31.III. sobota

18.00 + Jaroslav Tibenský

Upratovanie kostola č.d. 203 - 228

1.IV. Nedel'a Utrpenia Pána (Kvetná nedel'a)

8.00 + Jozef Pastucha a manž.Mária

9.15 + Jozef Minárik (30.dní)

Liturgický kalendár

26.III. pondelok	Zvestovanie Pána - Slávnosť
27.III. utorok	sv.Nikodém, sv.Rupert, biskup
28.III. streda	bl. Renáta, mučenica
29.III. štvrtok	sv.Ludolf, biskup a mučeník
30.III. piatok	sv.Ján Klimak, opát
31.III. sobota	sv.Benjamin, diakon a mučeník

**Byť kresťanom znamená v podstate prechod
od bytia pre seba
k bytiu pre druhých.**

Joseph Ratzinger

PRINCIP „PRO“

V tajomstve Eucharistie, rovnako ako v tajomstve kríža, sa zjavuje Ježišova existencia ako existencia „pre mnohých“, „pre nás“. Dnešný pápež Benedikt XVI. uviedol už kedysi medzi charakteristickými známkami kresťanstva takzvaný princíp „pro“ (pre), ktorý je akoby koncentrovaný v Kristovej obete. Už cirkevní otcovia vysvetľovali Ježišove rozopnuté ruky na kríži ako symbol úplného odovzdania sa Otcovi a ľuďom, jednotu lásky k Otcovi i k bratom, spojenie oslavy Boha a služby. Gregor Veľký kladie Pánovi do úst tieto slová: „Tým, ako ja milujem svojho Otca, ukazujem, s akou veľkou láskou umieram za svoje ovce.“

Nasledovanie ukrižovaného teda nevyhnutne znamená rozhodné oddelenie sa od akéhokoľvek egocentizmu, pretože je podstatne zamerané na otvorenosť pre Boha a pre druhých. Je to účasť na Ježišovom „exode“, na jeho prechode k Otcovi, pri ktorom za sebou ťahá celé ľudstvo. V jednote s Ježišom je každý z nás povolaný na tento ustavičný exodus alebo „vychádzanie“ zo seba samého, na prekračovanie seba samého skrze neustále umieranie svojmu sebestvu. Princíp „pro“ je vlastne totožný s princípom lásky, ide o zákon pšeničného zrna, o ktorom píše evanjelista Ján (porov. Jn 12,24).

Ježiš nikdy nechcel od svojich nasledovníkov to, čo sám nerobil a nežil. Jeho zrieknutie sa seba je výzvou na zrieknutie sa seba aj pre učeníka, ktorý ho chce nasledovať: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba...“ (Mt 16,24) Učeník teda nasleduje svojho Pána tým, že obetuje sám seba tak, ako to videl u svojho Majstra.

Slová Svätého písma o umieraní sebe nám v dnešnej mentalite môžu znieť cudzo, akoby šliapali po ľudskej dôstojnosti. Opak je pravdou: v skutočnosti nám Ježiš ukazuje jedinú a jedinečnú cestu k naplneniu ľudskeho života, k vrcholnému spôsobu sebarealizácie človeka. Človek sa uskutočňuje v najvyššej miere tým, že sa stáva darom pre Boha i pre druhých ľudí, stáva sa vlastne „eucharistiou“.

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

V marci prežívame príchod jari. Zima sa pomaličky vzdáva svojej nadvlády nad prírodou. Aj keď tohtoročná zima nebola zvlášť bohatá na sneh, predsa príchodom jari život v prírode zbadá tú šťastnú a priaznivú chvíľu na svoj ďalší rozvoj. Reaguje na dotyk teplejších slnečných lúčov. Ich účinok je neustále vzrastanie života v prírode, ktoré vrcholí v kvetoch a plodoch. Okolie prebúdajúcej sa prírody mimovoľne vedie do ríše ducha. Tu sa odohral podobný proces: Zvestovanie. Tento sviatok Pána, tak silne spojený s Pannou Máriou, si pripomínáme práve v tomto mesiaci.

Je to prvý priamy dotyk nebies, pod ktorým väčšmi ožili radosti a nádeje ľudskeho srdca. Vo chvíli, keď nebesia pozdravujú vyvolenú Pannu prostredníctvom posla a keď ona pokorne vysloví svoje nech sa mi stane. Slovo - Boží Syn sa stáva človekom a začína svoj

vykupiteľský život, ktorý vrcholí na Kalvárii. Od tej chvíle sa začína pre človeka nový život. Na javisko dejín vystupuje nový človek povolaný na spolužitie s Bohom. Pri vteleení zazneli slová, ktoré určujú spôsob života vykúpeného človeka. Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova (Lk 1, 38). Tie slová odzneli ako odpoveď na nebeské posolstvo, v ktorom Boh ponúkol človeku novú zmluvu milosrdenstva a lásky. Jeho posledná zmluva lásky je všeobecná, platí pre ľudí všetkých čias a každého postavenia. Nikto nie je z nej vylúčený. Boh každého povolal pre nadprirodzený život a svoje podmienky zachováva. Človek je mu stále dieťaťom, priateľom a služobníkom. Len jedno od neho žiada: oddanosť a spoluprácu. Boh chce z úst každého človeka počuť:

Nech sa mi stane podľa tvojho slova. Chce, aby tie slová nehovoril len ústami, ale aby plynuli z hĺbky duše, ktorá je odhodlaná plniť Božiu vôľu. Kresťan by mal vždy svoj pomer k Bohu upraviť podľa nich. Máriino nech sa mi stane, má byť našou odpoveďou na posolstvá nebies, ktoré prichádzajú vo forme milosti, požehnaní i utrpenia. Nie je to ľahké, lebo často sa zdá, že Boh vždy žiada od ľudí práve opak toho, čo chcú oni. Nie je ľahké s istotou povedať „staň sa mi...“ tak na protivenstvá, ako na nejakú príjemnú vec, ktorú nám Boh dáva. Zvykneme hovoriť, že Boh nám skrížil plány Boh mocne zasiahol aj do životného plánu Panny Márie. Božia Matka pred zvestovaním nevedela, čo ju čaká, preto, aby sa dokonalejšie obetovala Bohu, zložila sľub panenstva. Boh ju však vyvolil za matku svojho Syna, pričom nielen že jej panenstvo ostalo neporušené, ale ešte je aj oslávené.

Človek často pokladá svoje vlastné plány za najsprávnejšie. Boh obyčajne do nich zasiahne zdanlivo v neprospech človeka. Je to preto, že človek o svojich plánoch uvažuje vo veľmi úzkom uhle pohľadu. Neraz

tak uvažuje aj o Božích plánoch. Boží poriadok je nekonečne širší ako ľudský. Jeho cesty sú nevyspytateľné, preto Božie zámery obyčajne človeka prekvapia. Aj Božia Matka bola prekvapená, ale predsa povedala svoje mocné a rozhodné staň sa. Súhlasila s vykupiteľským Božím plánom. Jej staň sa bolo rozhodné, lebo sa celá odovzdala do Božích rúk. Bolo to rozhodujúce riešenie života, ktoré obsahuje v sebe predovšetkým odovzdanosť do Božej vôle, trpezlivosť a spoluprácu s Božou milosťou. Podobné rozhodnutie žiada Boh aj od ostatných svojich služobníkov. Chce človeka celého, predovšetkým jeho srdce. Kristus neprišiel uzdravovať a zachraňovať len časť človeka, ale človeka celého. Prišiel pretvoriť celé jeho vnútro, on je hybnou silou a pôvodcom všetkých skutkov i reči. Nerobil kompromisy medzi hriešnou ľudskou prirodzenosťou, nevyhľadával klamlivé dôkazy, aby ju ospravedlnil. A tak zisťujeme, že nestačí len vyznávať perami: Ty si Kristus, Syn živého Boha. To hovoria mnohí ľudia, ktorí si myslia, že na spásu im stačí viera bez skutkov. Pravý kresťan je človek činu. Jeho staň sa vyjadruje odovzdanosť do Božej vôle, znamená prácu na vnútornej premene vlastnej osobnosti podľa evanjelia. Ten veľký životný výkon sa rodí z množstva malých každodenných skutkov. Je to najkrajšia odpoveď človeka Bohu a večná blaženosť je jej ovocím.

Marián Bér, kaplán

OCHOTNÝ ČLOVEK Istý cudzinec prechádzal ulicou na sídlisku. Všimol si muža, ktorý sa vo dverách svojho domu trápil s práčkou. Cudzinec pribehol a chcel mu ochotne pomôcť. Domáci pán sa potešil. A tak sa obaja muži spolu pustili do „zápasu“ s týmto objemným zariadením.

Po niekoľkých minútach márnej námahy sa obaja zastavili a sklamané sa na seba pozreli. Vyzerali, akoby boli na pokraji úplného vyčerpania.

Napokon, keď si trochu oddýchli a chytili druhý dych, cudzinec povedal domácemu pánovi: „Túto mašinu dnu asi nikdy nedostaneme!“

„Čo? Dnu? Ja ju chcem odtiaľ dostať von“ takmer skríkol domáci pán.

Ochota pomôcť je naozaj krásna vec. Občas sa však treba spýtať ako!

Sú dve nerozumné veci: mlčať, keď treba hovoriť a hovoriť, keď treba mlčať.

Perzské príslovie

Sv.Jozef Oriol
22.marec

Jozefovia oslavujú svoj sviatok 19. marca, keď si pripomínajú meno ženícha Panny Márie a Ježišovo pestúna. O niekoľko dní však Cirkev upozorňuje na ďalšieho Jozefa, Španiela Josého Oriola. Ani on sa

nespreneveril svojmu menu, stal sa askétom a otcom pre mnohých chorých či blúdiacich.

Jozef Oriol (* 23. novembra 1650 v Barcelone) svojho otca takmer nepoznal. Robotník v továrni na bavlnu zomrel, keď mal jeho syn iba osemnásť mesiacov, a Jozefa neskôr vychovával otcim, statočný obuvník. Ten si chlapca veľmi obľúbil, no rodina ani tentoraz neostala dlho úplná. Matka odovdela aj po druhý raz a pre Jozefa nastali ťažké časy. Pre veľkú biedu, ktorá na nich doľahla, ho matka zverila do opatery svojej známej. V novom domove mu prideliť malú izbičku a on z nej poznal iba dve cesty - do školy a do kostola. Jedného dňa ho pestún obvinil z nečistého vzťahu s jeho ženou. Zámienkou boli, že sedeli v jednej izbe pri kozube. Jozef na dôkaz neviny vzal do ruky pár žeravých uhľíkov a držal ich v holej dlani. Keď pestún videl, že uhlie ho nepopálilo, uveril mu a ospravedlnil sa za unáhlené výčitky.

Ako dvadsaťtriročný skončil Jozef teologické štúdiá, získal doktorský titul a prijal kňazskú vysviacku. Desať rokov však slúžil ako vychovávateľ v rodine maršala a súčasne pôsobil ako kňaz v Kostole sv. Filipa Nériho. Zachovával prísny pôst - jedol iba chlieb a pil len vodu. Nedbal na posmešky, ktoré sa o ňom trúsili po meste pre jeho chudobu. Nie tá bola príčinou Jozefovej striedmosti.

Oddanosť Bohu chcel dosvedčovať aj odriekaním spánku. Napokon sa tak vycvičil, že spal iba dve hodiny denne, aj to oblečený a na stoličke. Po matkinej smrti podnikol pešiu púť do Ríma. Trvalo to tri mesiace, kým prišiel do Večného mesta. Tam sa spriatelil s kardinálom Colloredom, ktorý mu u pápeža Inocenta XI. dopomohol k získaniu kaplánskeho miesta v Kostole Santa María del Pino v Barcelone. Po návrate do Španielska

žil naďalej vo veľkej chudobe. Mesačný príjem dával chudobným a sám sa spoliehal na Božiu prozreteľnosť. Staral sa aj o deti, vojakov a zatúžil i po práci v misiách. Jeho farníci ho však uprosili, aby neodchádzal.

Asketický kňaz získal nadprirodzený dar liečiť chorých a zranených. V kostole, kde bol kaplánom, sa denne schádzalo veľa chorých, no farár to nerád videl, lebo títo ľudia ho na bohoslužbe vyrušovali. Jozef poslúchol zákaz liečiť v jeho kostole, až kým si sám farár nešťastne nezlomil nohu, a keďže potreboval svätcovu pomoc, nariadenie zrušil.

Prísny život narušil Jozefovo zdravie natoľko, že ochorel. Vtedy poprosil jedného zo svojich priateľov, aby mu v dome pripravil lôžko, keďže dvadsaťpäť rokov nemal žiadnu posteľ ani slamník. Choroba rýchlo napredovala a sv. Jozef Oriol zomrel, spievajúc Stabat Mater, 23. marca 1702 vo veku 52 rokov. Jeho ostatky boli uložené v Kostole Santa María del Pino a pri jeho hrobe sa udialo ešte niekoľko zázrakov. Pápež Pius VII. vyhlásil Jozefa Oriola roku 1805 za blahoslaveného a Pius X. ho roku 1909 svätorečil.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku